Coloseni - comentarii F. B. Hole

„Fraţi sfinţi” – în contrast fericit faţă de corinteni şi galateni

Credincioşii din Colose erau mult mai avansaţi decât galatenii în ce priveşte starea lor spirituală. Pe măsură ce vom înainta în citirea acestei epistole vom vedea că erau unele lucruri importante în privinţa cărora apostolul Pavel avea să le atragă atenţia, totuşi în cele de bază ei erau caracterizaţi de progres, şi el putea vorbi de „ordinea „lor şi „tăria credinţei” lor în Hristos (2.5). Ei erau deci într-un contrast fericit cu corintenii şi galatenii pentru că cei dintâi erau caracterizaţi de dezordine şi cei din urmă de darea înapoi în ce priveşte credinţa lui Hristos.Din cauza aceasta, fără îndoială, li se adresează: „către sfinţi şi fraţii credincioşi”. Toţi cei credincioşi pot fi numiţi pe drept fraţi sfinţi, pentru că toţi sunt „sfinţi”, adică „puşi deoparte pentru Dumnezeu”. Putem fi toţi numiţi fraţi credincioşi? Mergem noi înainte în credinţă şi în credincioşie? Să punem la inimă aceste întrebări, pentru că un credincios care se poartă cu necredincioşie nu este în stare să aprecieze îndeajuns sau să înţeleagă adevărul dezvăluit în epistola aceasta.

Rugăciune şi mulţumire pentru credincioşii pe care nu-i văzuse, care aveau credinţă şi dragoste pentru toţi sfinţii

Aşa cum făcea deseori apostolul în epistolele sale, începe cu asigurarea colosenilor că se ruga pentru ei. Dacă vreun cuvânt de mustrare sau de corectare este necesar, el vine cu mult mai mare putere şi posibilitate de primire de pe buzele care au fost folosite în mod obişnuit în rugăciune pentru noi, decât de la oricine altul. Rugăciunile lui erau totuşi împreună cu mulţumiri, şi amândouă fuseseră provocate de cele ce auzise privitor la ei, pentru că, aşa cum ne arată versetul 1 din capitolul 2, el nu-i văzuse şi nu se cunoscuseră faţă în faţă. Ajunseseră la el veşti despre credinţa lor în Hristos şi despre dragostea lor pentru toţi sfinţii.Aceste două lucruri, cât de simple şi elementare ar apărea, sunt de o importanţă extremă. Ele indică în mod hotărât şi sigur că cineva are parte de firea divină (vezi 1 Ioan 3.4; 5.1). O persoană neîntoarsă la Dumnezeu poate fi foarte ataşată de un credincios sau altul care o impresionează, dar nu are dragoste pentru „toţi sfinţii”. Aceasta n-o poate avea decât cineva născut din Dumnezeu.

Prin evanghelie, ultimul rezultat: speranţa păstrată în ceruri

Nu se spune pentru ce anume se ruga apostolul decât în versetul 9. Mai întâi le spune pentru ce aducea mulţumiri: „pentru speranţa care vă este păstrată în ceruri”. La speranţa aceasta se face aluzie şi în alte versete din epistolă (1.27;3.4), dar nu se vorbeşte prea mult despre ea din cauză că ei o cunoşteau destul de bine. Vestea despre ce ajunsese la ei când cuvântul evangheliei le fusese prezentat pentru prima dată.De aici învăţăm că toţi cei care predică evanghelia trebuie să fie atenţi să sublinieze nu numai rezultatul în prezent al eliberării de puterea păcatului dar şi ultimul rezultat – introducând pe cel credincios în glorie. Tot aşa ar fi o greşeală să predici ultimul rezultat fără a insista asupra rezultatului din prezent.

Harul lui Dumnezeu răspândit în toată lumea (1.6)În acele zile evanghelia trecuse peste limitele strâmte ale lui Israel şi se dusese în toată lumea. Ajunsese la coloseni, care erau dintre naţiuni, şi consecinţa a fost că ei au cunoscut harul lui Dumnezeu în adevăr. Ne face oare harul să fim fără grijă sau indiferenţi? Nicidecum, el lucrează întocmai în direcţia opusă şi aduce rod. Vestea bună „aduce rod şi creşte ca şi între voi”. Atât creşterea cât şi aducerea rodului sunt dovezi ale vitalităţii. Nu este stagnare şi stricăciune acolo unde evanghelia este primită în adevăr.

Epafra, un slujitor credincios al lui Hristos (1.7,8)Din cele spuse în versetul 7 se pare că Epafra era slujitorul lui Hristos care le adusese lumina. De la el învăţaseră ei vestea bună a harului lui Dumnezeu şi a speranţei gloriei. Versetul 8 indică faptul că el călătorise la Roma şi îi făcuse cunoscut lui Pavel atât ceea ce lucrase Dumnezeu printre coloseni, cât şi adâncimea şi sinceritatea dragostei lor creştine. Putem vedea cât de mult îl preţuia Pavel. Vorbeşte despre el ca de un slujitor credincios al lui Hristos, iar la sfârşitul epistolei aflăm cât de devotat era el pentru binele spiritual al colosenilor.

Rugăciunea lui Pavel pentru ei, fără încetare (1.9-12)Ştirile aduse de Epafra nu numai că l-au mişcat mult pe Pavel ca să aducă mulţumiri lui Dumnezeu, dar l-au şi îndemnat la o rugăciune constantă pentru ei. În versetul 9 el începe să le spună despre ce se ruga pentru ei. rugăciunea lui ar putea fi rezumată în patru părţi:-el dorea ca ei să fie umpluţi de cunoştinţa voii lui Dumnezeu, pentru ca-ei să umble într-un chip vrednic de Domnul, în toate plăcuţi Lui, ca să fie-întăriţi, să poată suferi cu bucurie-şi să fie plini de un spirit de mulţumireDar să privim ceva mai în amănunt la aceste lucruri.

Cunoaşterea spirituală a voii lui Dumnezeu (1.9)Voia lui Dumnezeu trebuie să stăpânească toate pentru noi; de aceea cunoaşterea voii Lui vine în mod necesar pe primul plan. Cuvântul folosit aici pentru cunoaştere înseamnă de fapt cunoaştere deplină, şi cu această cunoaştere deplină aveau să fie umpluţi. Apostolul nu vroia să fie satisfăcut cu nimic mai puţin. Voia lui Dumnezeu avea să stăpânească toate gândurile lor şi viitorul lor. Acesta este în adevăr un standard foarte înalt, pentru că standardul şi obiectivul divin este întotdeauna mai presus de toate.Mai departe, cunoaşterea noastră trebuie să fie în înţelepciune şi pricepere spirituală; adică, trebuie să fie printr-o înţelegere dobândită de Duhul lui Dumnezeu, şi nu numai printr-un proces intelectual. Se poate să dobândeşti informaţie biblică în acelaşi fel cum cineva obţine informaţii istorice sau geografice, şi într-un astfel de caz cineva poate fi în stare să analizeze şi să expună Scripturile şi totuşi să fie cu totul străin de însemnătatea şi puterea lor spirituală. De asemenea cunoaşterea noastră trebuie să fie în toată înţelepciunea. Un om înţelept este acela care este în stare, cu o bună judecată, să aplice cunoştinţele lui la împrejurările cu care se confruntă. De aceea apostolul dorea pentru coloseni, şi pentru noi, ca să fie umpluţi de cunoştinţa deplină a voii lui Dumnezeu, prin învăţătura dată de Duhul Sfânt, pentru ca în felul acesta să fim conduşi de ceea ce cunoaştem, şi de asemenea să fim în stare să aplicăm cunoaşterea noastră la detaliile practice în mijlocul împrejurărilor încurcare care ne înconjoară.

A umbla într-un chip vrednic de Domnul, aducând roade (1.10)Aceasta ne va face în stare să umblăm într-un chip vrednic de Domnul, în toate fiind plăcuţi Lui. Puţine lucruri sunt mai puţin triste decât a vedea un credincios zbuciumat din cauza împrejurărilor, plin de nesiguranţă, oscilând când într-o parte, când în cealaltă. Dimpotrivă, fermitatea şi siguranţa unui credincios glorifică pe Dumnezeu. Situaţia aceasta a fost exemplificată într-o măsură deosebită de apostolul Pavel, aşa cum vedem în Filipeni 3.Umblarea aceasta într-un mod vrednic de Domnul şi plăcând Lui este baza aducerii roadelor. Putem face deosebire între „roada Duhului” despre care se vorbeşte în Galateni 5.22,23, şi „aducând rod” potrivit versetului 10. Acolo este roada produsă de caracterul creştinului. Aici este aducerea de roade în fapte bune. Cea dintâi pune

temelia pentru cea de a doua, şi amândouă sunt necesare. Faptele bune sunt produsul necesar al unui caracter care este format în adevăr potrivit lui Hristos. Faptele bune sunt fapte care exprimă viaţa şi caracterul divin în cel credincios, şi care se potrivesc Cuvântului lui Dumnezeu. Trebuie să fim caracterizaţi de tot felul de fapte bune.

Creşterea în cunoaşterea lui Dumnezeu (1.10,11)Şi toate acestea nu se înfăptuiesc deplin atât timp cât suntem pe pământ, aşa cum arată ultima parte a versetului 10. Deşi am putea avea cunoştinţa voii Lui, totuşi avem să creştem în cunoaşterea lui Dumnezeu sau „prin deplina cunoaştere a lui Dumnezeu”. Nu numai că noi creştem în ea, dar şi prin ea, deoarece cu cât cunoaştem mai mult pe Dumnezeu în mod experimental, cu atât creşte statura noastră spirituală şi cu atât mai mult de asemenea suntem „întăriţi cu toată puterea”, aşa cum precizează versetul 11.

Întăriţi potrivit cu tăria gloriei Lui, pentru a îndura toate cu bucurie (1.11)Limbajul acestui verset este foarte puternic. Este „cu toată puterea”, „tăria gloriei Sale” şi „toată răbdarea”. Ne-am putea întreba desigur cu uimire: „Este posibil ca nişte creaturi slabe ca noi să fie întărite chiar atât de mult?”. Da, puterea gloriei este în stare să-I supună Lui toate lucrurile, aşa cum ni se spune în Filipeni 3.21; de aceea ea ne poate întări acum şi pe noi. Dar cu ce scop?Răspunsul la această întrebare este chiar şi mai uimitor. Scopul este ca să fim în stare să îndurăm toate încercările care vin în calea noastră, nu numai cu îndelungă-răbdare, dar şi cu bucurie. Poate am presupune, în mod natural, că o întărire extraordinară ar fi avută în vedere pentru fapte glorioase în slujba lui Dumnezeu, cum ar fi cele ale lui Ilie sau Pavel. Dar nu, aceasta este în vederea suferinţei susţinută cu răbdare şi bucurie.Lumea cunoaşte şi admiră acea atitudine a gândirii exprimată prin cuvintele „a face haz de necaz”. Ne place de omul care face faţă nenorocirii cu optimism, deşi optimismul lui este bazat pe un fel de fatalism şi de un refuz de a privi înainte, dincolo de ziua de astăzi. Cel credincios care a crescut în cunoştinţa lui Dumnezeu şi este întărit, poate avea parte din plin de suferinţă şi, în loc să fie zbuciumat de dorinţa de a ieşi din ea, o îndură cu îndelungă – răbdare; în loc de a fi nemulţumit de căile lui Dumnezeu, el este nu numai resemnat, ci bucuros. De notat, este bucuros, şi nu numai optimist. Bucuria lui se arată ca nişte ape adânci care curg liniştite. Dar atunci puterea pentru situaţia aceasta este potrivită puterii gloriei Sale. Puterea aceasta există astăzi şi în curând se va arăta, încât chiar de pe acum este posibil să „vă bucuraţi cu o bucurie nespusă şi plină de glorie” 1 Petru 1.6-9 ilustrează subiectul acesta.

Mulţumiri Tatălui care ne-a făcut parte de gloria cerească

Cel sfânt care este plin de bucurie ajunge în mod natural la mulţumire şi laudă. De aceea cuvintele din versetul 12 vin din cele ale versetului 11. Mulţumim lui Dumnezeu ca Tată, pentru că Îl cunoaştem cu acest caracter şi pentru că El a lucrat spre binele nostru în îndeplinirea scopurilor Sale de dragoste. Îi mulţumim pentru ceea ce a făcut El. Motivele mulţumirii se prezintă ca pe o scară care coboară: mergem în jos de la scopul Lui la împlinirea nevoii noastre, care era necesară pentru a se ajunge la scopul pe care l-a avut El.El ne-a făcut „să avem parte de moştenirea sfinţilor în lumină”. Nu spune „ca să ne facă”, nici „în curs de a fi făcuţi”, ci „ne-a făcut, ne-a învrednicit”. Toţi cei care cred sunt făcuţi vrednici de gloria cerească, pregătiţi pentru acea parte dăruită în lumina prezenţei lui Dumnezeu, care va fi împărtăşită în comun cu toţi sfinţii din perioada în care ne aflăm. Suntem foarte puţin în stare să înţelegem ce înseamnă moştenirea aceasta, totuşi cât de deplină este siguranţa că am fost învredniciţi pentru ea de către Tatăl! Am fost învredniciţi de pe acum, deşi moştenirea este viitoare.

Strămutaţi de sub puterea întunericului în împărăţia Fiului dragostei Lui

Pentru ca să fim învredniciţi trebuia să fim eliberaţi. În starea noastră dinaintea naşterii din nou zăceam sub autoritatea întunericului. Aici, întunericul este numele dat pentru Satan şi lucrările lui, după cum cuvântul lumină este folosit ca să descrie prezenţa lui Dumnezeu. Am fost eliberaţi de sub stăpânirea lui Satan, fiind aduşi într-o împărăţie infinit mai bună în caracterul ei – împărăţia „Fiului dragostei Lui”. Venind sub autoritatea a ceea ce este perfect bine, am scăpat de sub puterea răului.Mereu ni se aminteşte în Noul Testament că, pentru că am crezut, suntem aduşi sub autoritatea divină. Se vorbeşte despre împărăţia lui Dumnezeu, şi în evanghelia după Matei citim despre împărăţia cerurilor, deoarece după cum Isus, Împăratul lui Dumnezeu, S-a aşezat în ceruri, tot aşa El Îşi va exercita domnia cerească peste pământ. Sunt folosite şi alte expresii cu privire la împărăţie, dar niciuna din ele nu ne dă sensul atât de măreţ al apropierii şi al afecţiunii ca acesta pe care îl avem aici. Cuvântul împărăţie în el însuşi poate avea un sunet oarecum plin de severitate pentru noi, dar nu este nicio severitate când este vorba de „împărăţia Fiului dragostei Tatălui” ea vorbeşte în adevăr de autoritate, însă este autoritatea unei dragoste perfecte, care înfrumuseţează fiecare poruncă a ei.Niciodată să nu ne opunem autorităţii. Fapt este că nu putem trăi fără ea. La început, când omul a căutat să se împotrivească autorităţii lui Dumnezeu, îndată a căzut sub autoritatea întunecată a diavolului. Niciodată n-a fost intenţia ca omul să fie absolut fără control. Dacă acum suntem eliberaţi de sub autoritatea lui Satan, aceasta este pentru a fi aduşi în supunerea faţă de Fiul dragostei Lui. Jugul lui Satan este împovărător. Cei de sub el sunt asemenea demonizatului care îşi avea locuinţa printre morminte şi mereu ţipa şi îşi făcea singur tăieturi cu pietre. Jugul Domnului Isus, aşa cum El ne-a spus, este bun şi sarcina Lui este uşoară. Strămutarea noastră de la unul la Altul a fost în adevăr schimbare.

Strămutarea, prin lucrarea de răscumpărare şi de iertare a păcatelor

Strămutarea aceasta a fost realizată în puterea lucrării de răscumpărare a crucii. Numai prin răscumpărare putem obţine o cale dreaptă, scoşi din robia puterii întunericului. Nu ne-am putea bucura de faptul că am fost aduşi din nou la Dumnezeu, dacă n-am avea iertarea tuturor păcatelor noastre, care mai înainte stăteau între noi şi El.Deşi adevărul glorios al versetelor 12-14 este arătat ca din partea lui Dumnezeu pe o scară care coboară, noi intrăm, din partea noastră, în cunoaşterea şi bucuria pentru el pe o scară care urcă, adică în ordinea inversă. În mod necesar noi începem cu iertarea păcatelor noastre. Apoi, după ce am intrat în gândul mai larg al răscumpărării, începem să preţuim marea strămutare care a avut loc şi poziţia noastră perfectă în care avem parte de glorie, în Hristos. Cu cât vom intra mai mult în toate acestea, cu atât mai mult inimile şi buzele noastre vor fi umplute de mulţumiri către Tatăl, cin care izvorăsc toate.

Splendoarea Fiului lui Dumnezeu în legătură cu creaţia (1.15-17)Dar dacă Tatăl este Izvorul a toate, Fiul dragostei Lui este Persoana prin care toate s-au revărsat spre noi – Cel care a împlinit toate cu preţul de nemăsurat al Lui Însuşi. Răscumpărarea a ajuns să fie partea noastră prin sângele Lui; şi când ştim Cine este Cel care Şi-a vărsat sângele, gândurile noastre despre El se îmbogăţesc foarte mult. De aceea în versetele 15-17 ni se dă o privelişte a splendorii Sale în legătură cu creaţia. Aici este un pasaj greu de egalat, fie că apreciem felul sublim al gândurilor exprimate sau puterea de reprezentare cu care sunt redate în cele mai puţine cuvinte posibile. Sublimul, puterea de reprezentare şi expunerea concisă sunt îmbinate.

Domnul Isus ca Reprezentant al lui Dumnezeu Cel nevăzut şi întâi – născut în sens figurativ (1.15)Două cuvinte din versetul 15 cer o remarcă scurtă. Cuvântul „chipul” care sensul de „reprezentantul”. Dumnezeu nevăzut este în mod exact reprezentat de El, lucru imposibil în afara faptului că El Însuşi este Dumnezeu. Unii sunt înclinaţi oarecum să obiecteze din cauza celui de al doilea cuvânt din versetul acesta. În

expresia „Cel întâi – născut” ei subliniază prea mult în gândirea lor cea de a doua parte a expresiei. „Dar El a fost născut”, spun ei. Expresia „întâi-născut” totuşi, pe lângă cel dintâi înţeles are şi un sens figurativ (ca în Ps. 89.27: Ier.31.9), care înseamnă: cel care ia locul suprem, având drepturile celui întâi-născut. În sensul acesta este folosit aici. Domnul Isus nu numai că are poziţia de Reprezentant a tot ceea ce este Dumnezeu, El are şi poziţia de superioritate absolută asupra creaţiei. Toată gloria creaţiei şi drepturile ei sunt asigurate de El, pentru simplul motiv că El este Creatorul, aşa cum ne spune versetul 16.

Creaţia atribuită Fiului (1.16)În cel dintâi verset al Bibliei creaţia este atribuită lui Dumnezeu şi este de remarcat faptul că pentru cuvântul Dumnezeu este folosit în ebraică un cuvânt la plural, Elohim. Este deosebit de important deoarece ebraica folosea nu numai singularul şi pluralul, dar avea şi un alt număr care însemna doi, şi numai doi. Deci cuvintele lor la plural însemnau trei sau mai mulţi, iar când ne îndreptăm spre Noul Testament aflăm că sunt trei Persoane în Dumnezeire. De asemenea aflăm că din cele trei Persoane, creaţia este atribuită totdeauna Fiului.Aşa este şi aici; şi în versetul 16 faptul acesta măreţ este prezentat în trei feluri, fiind folosite trei prepoziţii: în, prin şi pentru. „Au fost create prin El” literal este „în” El. adnotarea din traducerea J.N.Darby precizează că „în” dă sensul de „putere caracteristică” pentru că „El este Acela a cărui putere lăuntrică a caracterizat creaţia. Ea există ca o creaţie a Lui”. De asemenea „prin” înseamnă că El a fost „Instrumentul activ”, iar „pentru El” arată că El este „Scopul” pentru care există creaţia.

Hristos, Creatorul a toate în cer şi pe pământ (1.16,17)Este de notat de asemenea felul cuprinzător în care este descrisă creaţia în pasajul acesta. Este avut în vedere atât cerul cât şi pământul. Este de admirat faptul că sunt lucruri nevăzute şi lucruri văzute; şi se vorbeşte despre lucrurile nevăzute şi spirituale în patru cuvinte. Noi ştim care este diferenţa reală între tronuri şi domnii, stăpâniri şi autorităţi, dar ştim că toate îşi datoresc Domnului Isus însăşi existenţa lor. De două ori se spune în versetul acesta că El este Creatorul a „toate. Ca urmare a faptului acesta, El este înaintea a toate în ce priveşte timpul şi locul; şi toate se menţin prin El. stelele îşi urmează traseul rânduit lor, dar ele fac lucrul acesta pentru că sunt îndrumate de El.

Capul trupului, al Adunării, Cel Întâi-născut dintre cei morţi (1.18)Nu este greu de înţeles că dacă El, Creatorul, a intrat în mijlocul propriei Sale creaţii devenind Om, El stă în mod necesar în creaţie ca fiind Capul şi Cel Întâi născut. În versetul 18 însă aflăm că El este Cap şi Întâi-născut şi într-o altă relaţie. El este Capul trupului, Adunarea, şi această Adunare este lucrarea noii creaţii a lui Dumnezeu. El este Cel Întâi-născut dintre cei morţi, adică El Îşi are drepturile supreme în lumea învierii. Prin urmare în toate lucrurile şi în orice sferă El are cel dintâi loc.Ce adevăr glorios! Cât de minunat că avem să-L cunoaştem ca fiind Cel Întâi-născut în aceste două aspecte, în legătură cu cea dintâi creaţie şi cu noua creaţie! Însă relaţia noastră cu EL potrivit noii creaţii este mult mai intimă decât a putut fi vreodată potrivit celei vechi. În toată creaţia El este desigur Cap, în sensul de a fi Cel dintâi, şi în sensul acesta ni se spune că El este „Capul oricărui bărbat” în 1 Corinteni 11.3. El este Capul Adunării în alt sens, ilustrat de trupul omenesc. O unitate organică şi vitală există între cap şi celelalte mădulare ale trupului, şi întocmai în felul acesta este făcută o unitate vitală între Hristos şi mădularele Sale din noua creaţie.

Un nou început în legătură cu învierea Lui (1.18)De asemenea „El este Începutul”. El era la început, aşa cum ni se spune în alte texte, dar cel de aici ne spune ceva deosebit. Aici El este Începutul, şi acest început este în legătură cu învierea, aşa cum ne arată cuvintele care urmează. Învierea Domnului Isus a fost noul început pentru Dumnezeu. Tot ce face astăzi Dumnezeu, face în legătură cu Hristos în înviere. Toate legăturile cu El sunt de pe poziţia aceasta. Să ne gândim cu rugăciune la adevărul acesta, pentru că dacă nu-l menţinem cu o înţelegere spirituală, nu vom fi în stare să apreciem adevăratul creştinism.

Toată plinătatea Dumnezeirii în Hristos, bază a împăcării tuturor lucrurilor (1.19-22)În Hristos înviat aflăm deci noul început al lui Dumnezeu, dar să notăm acum adevărul important care urmează în versetele 19-22. Trebuia să fie o achitare completă a oricărei datorii care a avut loc în legătură cu vechea creaţie. Unii oameni lipsiţi de pricepere pot începe uneori o afacere comercială şi, ajungând la datorii foarte mari, termină toate fără să se gândească să le mai facă faţă. Pleacă apoi mai departe şi îşi propun să înceapă altă afacere. O astfel de practică este cu totul condamnabilă. Dumnezeu se poartă întotdeauna cu dreptate. Prin moartea Sa, Domnul Isus a făcut o achitare în privinţa păcatului omului în vechea creaţie. Apoi, în învierea Lui, Dumnezeu a făcut un început.Versetul 19 ne spune că toată plinătatea Dumnezeirii şi-a găsit plăcerea să locuiască în Fiul când El a venit să facă lucrarea Sa puternică şi prin sângele crucii Lui Dumnezeirea a lucrat ca, făcând astfel pace, să fie pusă baza pentru împăcarea tuturor lucrurilor. Şi putem spune cu siguranţă că ceea ce urmăreşte Dumnezeirea, întotdeauna şi împlineşte.

Pace prin sângele crucii (1.20)Păcatul a făcut ca omul să alunece într-o stare de vrăjmăşie cu Dumnezeu şi de aceea pământul este plin de conflict, confuzie, lipsă de armonie. În moartea lui Hristos s-a făcut din punct de vedere juridic o eliberare de toate acestea prin judecata care a fost adusă asupra tuturor lucrurilor care au adus dezordine. Fiind înlăturat elementul care aducea tulburare, a rezultat pacea. Fiind stabilită pacea a putut veni împăcarea.Pacea a fost făcută. Nimeni nu are „să-şi facă”pacea lui cu Dumnezeu. Oamenii nici n-ar face pace cu Dumnezeu, dacă ar trebui să o facă. Hristos este Cel care a făcut pace. El a făcut-o, nu prin viaţa Sa de o frumuseţe şi perfecţie unică, ci prin moartea Sa. Noi avem desigur să ne bucurăm de pace, aşa cum ni se spune în Romani 5.16: „Fiind îndreptăţiţi din credinţă, avem pace cu Dumnezeu”. Prin credinţă avem pace în inimile noastre, şi ce minunată pace! Aici totuşi ideea principală este că El a făcut pace la cruce. Singura bază posibilă de a ne bucura de pace înăuntrul nostru este pacea făcută în afara noastră, când a fost vărsat sângele crucii.

Împăcarea lucrurilor de pe pământ şi din cer (1.20)Fiind făcută pacea, urmează împăcarea tuturor lucrurilor. Nu trebuie totuşi să ne închipuim că aceasta ar însemna mântuirea oricui, pentru că o clauză de calificare în privinţa aceasta este adăugată imediat. „Toate lucrurile” se limitează la „toate lucrurile, fie de pe pământ, fie din ceruri”. Când este vorba în Filipeni 2.10 ca orice genunchi să se plece înaintea lui Isus sunt incluse şi „cele de sub pământ” dar aceste cuvinte nu sunt redate şi aici. Lumea celor pierduţi va trebui să se supună. Aceştia vor fi condamnaţi, nu împăcaţi.

Împăcarea celor credincioşi, fapt împlinit (1.21)Este foarte evident că împăcarea n-a ajuns încă la lucrurile de pe pământ. Totuşi cei credincioşi au şi fost împăcaţi, aşa cum spune versetul 21; şi în acest verset aflăm un cuvânt care ne ajută să înţelegem ce înseamnă în adevăr împăcare – un cuvânt care descrie starea care este exact opusul împăcării – înstrăinarea.Tot felul de rele au fost acceptate de omenire ca rezultat al intrării păcatului în lume. Nu numai că ne-am atras vinovăţia, dar şi zăcem într-o robie teribilă. Şi nu numai că suntem în lanţuri, dar am fost şi înstrăinaţi cu totul de Dumnezeu, în care sunt toate speranţele. Am avut nevoie de îndreptăţire din cauza vinovăţiei noastre. Am avut nevoie de răscumpărare din cauza robiei în care ne aflăm. Şi pentru că eram cu totul înstrăinaţi de Dumnezeu, am avut nevoie de împăcare. Înstrăinarea, trebuie să observăm, era în întregime din partea noastră. Duşmănia era în gândurile noastre faţă de Dumnezeu, nu în gândirea lui Dumnezeu faţă de noi; şi duşmănia şi înstrăinarea s-au arătat în fapte rele. De aceea putem spune că, dacă este un sens în care Dumnezeu are nevoie de împăcare, noi avem nevoie de ea într-un mod dublu.

Sfinţi, fără pată, de neînvinuit, ca rezultat al morţii lui Hristos (1.22)Împăcarea s-a înfăptuit „prin moartea” lui Hristos. Moartea Lui este baza pe care se află ea, fiind necesară lui Dumnezeu şi necesară nouă. Şi noi avem nevoie de ceva mai mult. Avem nevoie de lucrarea puternică în inimile noastre prin care duşmanul să fie înlăturat din ele pentru totdeauna. Ca rezultat a toate acestea Dumnezeu priveşte la noi ca fiind în Hristos, ca satisfacţie şi plăcere; în acelaşi timp noi, fiind sensibili în faţa harului Său, privim la El cu toată afecţiunea.Dumnezeu Îşi are plăcerea deplină în ceea ce este perfect. Iar efectul morţii lui Hristos este că ne prezintă „sfinţi şi fără pată şi de neînvinuit înaintea Lui”. Suntem eliberaţi de tot ce era în legătură cu noi ca nişte copii ai lui Adam după cădere, pentru că „în trupul Său de carne, prin moarte”, s-a executat toată judecata pentru tot ce eram. Aceiaşi moarte este şi baza pentru împăcarea viitoare a tuturor lucrurilor în cer şi pe pământ.Ce perspectivă glorioasă! Sunt în cer lucruri care au fost atinse şi întunecate de păcat, şi acestea trebuie împăcare, deşi îngerii care au păcătuit au fost aruncaţi în iad şi în felul acesta nu au parte de împăcare. Toate de pe pământ au ajuns ruinate. Totuşi va veni o zi când toate din aceste două sfere vor fi aduse în completă armonie cu voia lui Dumnezeu şi se vor bucura, pentru totdeauna de lumina soarelui harului Său. Desigur, am putea spune: Doamne, grăbeşte ziua aceea! Este bine să ne gândim la astfel de subiecte; cu cât le vom aprofunda, cu atât mai mult se va arăta mai minunată moartea lui Hristos.

„Dacă” suntem cu adevărat ai DomnuluiToate lucrurile la care am gândit presupun desigur că suntem ai Domnului în mod real, adevărat. De acea aflăm acest „dacă” în versetul 23. Sunt unii care, auzind evanghelia, spun că şi ei cred, totuşi după un timp abandonează cu totul mărturisirea pe care au făcut-o. Ei nu „rămân în credinţă, întemeiaţi şi neclintiţi”, ei „ se lasă abătuţi de la speranţa evangheliei”; prin aceasta ei fac să se arate că nimic nu avusese rădăcină în ei. cuvintele „acum dar v-a împăcat” din versetul 22 nu se aplică unor astfel de persoane.

Sfera de lucru a evangheliei: în toată creaţiaDin noi în acest verset apostolul subliniază domeniul vast al evangheliei, „în întreaga creaţie de sub cer”, după cum în versetul 6 precizează „în toată lumea”. Ideea de aici nu este, desigur, că ar fi predicat fiecărei creaţii, ci sfera lucrării nu era mai mică decât orice creaţie. Pavel fusese făcut slujitor al acestei evanghelii. O slujire care urma să fie prezentată, cea a Adunării, era tot a lui, aşa cum se precizează în versetul 25.

Suferinţele lui Pavel, care aveau caracterul lui Hristos, pentru ca adevărul despre Adunare să fie cunoscut (1.24)Apostolul introduce subiectul celei de a doua slujiri a lui, făcând o referire la suferinţele lui. Era în închisoare când scria şi vorbea despre suferinţele lui ca fiind „necazuri ale lui Hristos”. Acestea le era caracterul. Ele erau desigur necazuri pentru Hristos, de aceleaşi fel pe care El le-a îndurat pe calea Sa minunată pe pământ, deşi într-o măsură mult mai puţin importantă. Nu mai este nevoie să spunem că Domnul Isus rămâne absolut singur în suferinţele Sale de ispăşire în moartea Lui. Aici nu este nicio aluzie la astfel de suferinţe.Suferinţele care au venit ca un şuvoi împotriva trupului lui Pavel au fost îndurate pentru întreaga Adunare, care este trupul lui Hristos. În întemniţarea lui, apostolul umplea paharul suferinţelor, şi acestea în folosul Adunării în sensul ei cel mai larg – nu numai pentru adunarea car era pe pământ în timpul lui, ci pentru adunarea din toate veacurile până la sfârşitul istoriei ei pământeşti inclusiv noi înşine. El a suferit pentru ca adevărul cu privire la adunare să fie făcut pe deplin clar şi instaurat, şi din aceste suferinţe au izvorât epistolele acestea nemuritoare care ne învaţă astăzi şi pe noi. În felul acesta lucrarea privitoare la adunare a devenit disponibilă astăzi şi pentru noi.

Administrarea dată de Dumnezeu pentru a întregi Cuvântul Său (1.25)O administrare (gr.oikonomia) i-a fost dată de Dumnezeu pentru ca prin ea să „împlinească” sau să „întregească”, să „completeze” Cuvântul Său. Nu înseamnă că Pavel avea să scrie ultimele cuvinte ale Scripturii, pentru că după câte ştim, Ioan a făcut acest lucru. Însemna că descoperirea tainei la care face aluzie în ultimele versete a fost încredinţată lui şi, când aceasta a fost făcut cunoscut, ultima parte a revelaţiei a fost împlinită, cercul adevărului revelat a fost complet.

Taina descoperită; Hristos în voi, nădejdea slavei (1.26,27)În Scriptură o „taină” nu înseamnă ceva misterios sau de neînţeles, ci doar ceva care până la un timp a fost ascuns sau secret. Taina despre care este vorba aici fusese cu totul ascunsă în veacurile de la început, iar acum este descoperită numai sfinţilor lui Dumnezeu. Ea se referă la Hristos şi la Adunare, şi în mod particular la aducerea într-un singur trup şi a celor dintre naţiuni. Acest aspect al ei este dezvăluit foarte clar în epistola către Efeseni. Aici, însă, în versetul 27, se spune că este „Hristos în voi, nădejdea gloriei”. Când citeşti acest verset, se vede că „în voi” înseamnă „voi, cei dintre naţiuni”. Mai înainte Dumnezeu locuise un timp în mijlocul lui Israel şi apoi Mesia apăruse pentru un alt timp scurt în ţara lor, dar ca Hristos să poată fi găsit acum printre cei dintre naţiuni era un lucru cu totul nou, cum nu mai fusese niciodată. Era o garanţie a gloriei ce va veni, pentru că Hristos va fi totul în toţi în aceea zi.Nu este uşor pentru noi să ne închipuim cât de revoluţionară apărea doctrina aceasta când a fost vestită pentru prima dată. Ea punea cu totul deoparte poziţia specială şi exclusivă a iudeilor şi aceasta era o ofensă în ochii lor, stârnind împotrivirea lor furioasă. Menţinerea acestui adevăr îl adusese pe Pavel în închisoare şi în multe suferinţe.

Omul desăvârşit în Hristos: învăţat în adevărul caracteristic dispensaţiei de acum (1.28,29)Pe de altă parte Pavel ştia marea importanţă a acestui adevăr, ca fiind caracteristic acestei dispensaţii. Fiecare dispensaţie a lui Dumnezeu are un adevăr care îi este caracteristic, şi acesta este adevărul specific timpului în care ne aflăm acum. Numai în măsura în care suntem învăţaţi în el este posibil să fim „desăvârşiţi” sau „maturi” în Hristos. De aceea apostolul se ostenea, luptând ca adevărul acesta să fie cunoscut, potrivit lucrării puternice a lui Hristos.

Lupta în rugăciune pentru cunoaşterea tainei şi pentru siguranţa deplină a credinţei celor care nu i-au văzut faţa

Apostolul Pavel nu numai că lupta (gr.agoniza) pentru a învăţa pe alţii acest mare adevăr, dar lupta şi în rugăciune, şi aceasta cu atât mai mult cu cât ştim că era reţinut de la activitatea de mai înainte, de către zidurile închisorii. Rugăciunile lui erau atât de intense încât le descria ca o luptă. În lupta aceasta era condus în mod special pentru binele celor pe care nu-i văzuse faţă către faţă, cum erau colosenii, laodiceenii şi alţii. Vroia ca ei să ajungă la cunoaşterea deplină a acestei taine şi să aibă inimile unite împreună pentru că în cunoaşterea aceasta se află siguranţa deplină a înţelegerii.În Evrei 10.22 citim despre „siguranţa deplină a credinţei”, acea credinţă care, simplu, ia pe Dumnezeu pe cuvânt. Cu aceasta ne începem viaţa ca oameni credincioşi. Siguranţa deplină a înţelegerii arată maturitatea priceperii spirituale. Intrând în cunoaşterea tainei, ultimul segment al cercului adevărului vine la locul lui, întregul devine clar şi luminos, întinderea şi minunăţia întregului plan divin începe să se reverse asupra noastră şi o siguranţă minunată ne umple inimile.

Strânşi uniţi în dragoste (2.2,3)Nu trebuie să părăsim versetul 2 fără să notăm cuvintele: „inimile lor…să fie unite în dragoste”. În taina lui Dumnezeu sunt ascunse toate comorile înţelepciunii şi ale cunoaşterii, şi prin cunoaşterea ei deplină se obţine siguranţa deplină a înţelegerii, aceasta însă are loc când dragostea divină domneşte printre sfinţi.Un credincios izolat de orice colectivitate creştină şi-ar putea studia Biblia în dependenţă de învăţătura pe care o dă Duhul, ca să dobândească o bună cunoaştere mintală a ei, dar n-o poate înţelege şi experimental. N-o înţelegem pe deplin până ce avem ceva experienţă în dragostea frăţească.Aici se află motivul, fără îndoială, pentru care taina este atât de puţin înţeleasă în zilele noastre. Adunarea lui Dumnezeu este atât de trist divizată încât se arată foarte puţină unitate în dragoste. Nu putem

remedia starea divizată a Adunării, dar putem umbla în dragoste faţă de toţi sfinţii în măsura în care îi cunoaştem. Iar în măsura în care facem lucrul acesta, inimile ni se vor lărgi ca să cuprindă adevărul acesta – şi în mare măsură ne vom lua locul în trupul lui Hristos, şi nu în felul cum fac cei mai mulţi care se gândesc la un loc într-o colectivitate creştină sau la o organizaţie cu o anumită denominaţie.

Unii oameni care doreau să-i înşele prin vorbire înduplecătoare (2.4)În cel dintâi secol nu erau dificultăţi din cauza stării divizate a adunării, totuşi erau dificultăţi aşa cum ne arată versetul 4. Începuseră să vină oameni „cu vorbirea înduplecătoare”. Vorbirea plăcută, elegantă, înduplecătoare este folosită de înşelători. Deseori mulţimea nepriceputâ spune despre câte un vorbitor: „Aşa trebuie să fie, a vorbit aşa de frumos!”. Când se face însă după aceea o cercetare a lucrurilor, se vede că nu era aşa cum se gândea.Apostolul începe să-i înştiinţeze mai în amănunt cu privire la acei înşelători ale căror învăţături intenţionau să-i îndepărteze cu totul de la înţelegerea tainei. Totuşi mai înainte de a face acest lucru, el recunoaşte cu bucurie binele care îi caracterizează pe coloseni, şi îi îndeamnă spre un progres mai departe în direcţia cea dreaptă.

Ordinea şi fermitatea credinţei, caracteristice colosenilor (2.5)Partea bună care îi caracteriza se arată în versetul 5. Întâi, ei aveau ordine între ei. Prin aceasta ei contrastau pe corinteni, care erau într-o stare foarte dezordonată. Desigur, şi unii şi alţii în viaţa lor de adunare şi în viaţa personală aveau să ştie care erau îndemnurile apostolului. În al doilea rând, era fermitate în credinţa lor. Erau ca soldaţii care rezistaseră atacurilor în timpul luptei. N-a reuşit nici un atac împotriva credinţei lor.

Cunoaşterea adevărului pusă în practică, cu mulţumiri (2.6,7)Versetele 6,7 arată că prevenirea cea mai bună împotriva răului este progresul în direcţia cea dreaptă. După ce au primit pe Hristos ca Domn al lor aveau „să umble în El”, adică să pună în practică tot ceea ce ştiau despre El şi despre voia Lui. Fiind înrădăcinaţi în El, ei aveau să se zidească în El,şi în felul acesta, întemeiaţi cu tărie în adevărata credinţă, erau ca nişte vase pline cu ea, revărsându-se în laudă şi mulţumire. Să notăm că atunci când cunoaşterea noastră despre adevăr se arată în afară, în practica noastră, de asemenea şi în mulţumirea pe care o aducem, atunci suntem în mod real întemeiaţi în ea.

Pericole din cauza filozofiei, iudaismului şi superstiţieiDar când nu reuşeşte cu un atac din faţă, duşmanul va încerca un asalt din câte o latură. Ceea ce nu poate împlini printr-o tăgăduire deschisă şi îndrăzneaţă, s-ar putea realiza prin insinuări subtile, prin reduceri subtile ale adevărului sau, chiar şi mai bine, prin adausuri aparent inofensive la credinţa lui Hristos – adausuri care totuşi anulează mult din vitalitatea ei. aşa a fost întotdeauna planul diavolului, iar ochiul plin de atenţie al lui Pavel vedea în ele semne ale pericolului pentru coloseni. De aceea restul capitolului este plin de înştiinţări serioase şi cu dragoste, împreună cu dezvăluirea adevărului cu scopul de a-i întări împotriva pericolelor.Înştiinţările apostolului par a fi prezentate în trei părţi. Aceasta se poate observa uitându-ne la versetele 8, 16 şi 18, cum fiecare dintre ele începe cu un cuvânt de avertizare cu privire la activităţile oamenilor. Ele se îndreaptă în direcţii diferite, dar toate sunt împotriva adevărului. În cel dintâi caz pericolul vine de la filozofie. În al doilea, de la iudaism. În al treilea de la superstiţie. Toate aceste trei pericole sunt astăzi extraordinar de active şi puternice, îndeosebi cel dintâi şi al treilea.

Filozofia şi amăgirea deşartă (2.8)Expresia „să vă fure” din versetul 8 se întâlneşte numai aici şi are sensul de „a lua ca pradă” (sylagogeo). Ea descrie ce ţi se poate întâmpla dacă în loc de a progresa în credinţa lui Hristos, te supui învăţăturilor filozofilor. Este un fel puternic de exprimare. În lumea veche grecii aveau filozofi renumiţi. Ei nu aveau nicio cunoaştere a lui Dumnezeu sau vreo revelaţie de la El şi, fără ele, îşi puneau mintea la lucru în privinţa problemelor prezentate de om şi de univers. Rezultatul învăţăturilor lor nu era decât înşelăciune, toate fiind alcătuite potrivit gândirii lor despre om şi despre lumea lui mică.Chiar şi în timpul lui Pavel se găseau unii care doreau să potrivească învăţătura creştină filozofiei grecilor, şi aceasta însemna de fapt distrugerea credinţei. În zilele noastre are loc acelaşi fel de lucrare. Filozofia de astăzi diferă în multe feluri de aceea din lumea veche. Două trăsături teribile o caracterizează: întâi, ea îşi urmăreşte investigaţiile şi felul de a prezenta teoriile, nu în ignoranţă faţă de revelaţia dată de Dumnezeu, ci în respingerea ei, despre care au auzit că există; în al doilea rând, deseori ia din termenii folosiţi în revelaţia lui Dumnezeu în Biblie, şi după ce i-a golit de sensul lor scripturistic, le dă un alt sens potrivit scopurilor pe care le au ei. O transformare foarte înşelătoare! Când apostolul punea împreună filozofia şi amăgirea deşartă, scria în adevăr ca un profet!

Toată plinătatea Dumnezeirii, trupeşte, în Hristos

Învăţăturile filozofice de altădată sau de acum pretind să întregească învăţătura simplă a evangheliei şi să ne conducă spre o cunoaştere perfectă. În realitate ele distrug evanghelia. Hristos este testul oricărei învăţături. Este ea potrivită lui Hristos? – acesta este testul. Şi de ce Hristos este testul? Pentru că plinătatea Dumnezeirii locuieşte în El şi noi am fost „împliniţi”în El. Nu trebuie nicidecum să ieşim în afara Lui.Este o asemănare izbitoare între versetul 19 din capitolul 1 şi versetul 9 din capitolul 2; însă acolo este o referire la ceea ce era adevărat despre El în zilele călătoriei Sale pe pământ, în timp ce aici se spune că acesta este un lucru adevărat despre El astăzi. Este greu să-ţi închipui o afirmaţie mai puternică a Dumnezeirii Lui şi care se referă la El ca Om, spunându-se: „trupeşte”. Iar dacă suntem înrădăcinaţi şi zidiţi şi împliniţi în El ala cum ne este prezentat aici, ar fi cu totul o nebunie să ne abate spre filozofările date de creierul redus al omului care peste puţin timp va fi mâncat de viermi.

Circumcizia spirituală prin moartea lui Hristos, îngroparea şi învierea Lui

Versetul 11 adaugă un alt gând important. Suntem circumcişi în El, nu numai împliniţi în El. iar circumcizia este o tăiere completă. Circumcizia lui Hristos a fost făcută prin moartea Lui. În moartea Lui, El a tăiat orice legătură cu vechea ordine de lucruri; El a murit faţă de păcat şi trăieşte pentru Dumnezeu, ala cum ni se spune în Romani 6.10. o circumcizie spirituală „nefăcută de mână”, a ajuns şi partea noastră prin moartea Sa, care pentru noi a fost „în dezbrăcarea de trupul firii păcătoase” (cărnii). Moartea a venit între noi şi firea păcătoasă, şi prin urmare a fost tăiată legătura cu învăţăturile omului şi ale lumii.Versetul 11 vorbeşte despre moarte, versetul 12 ne aduce înainte îngroparea şi învierea. Îngroparea este dovedirea morţii. Ceea ce se îndreaptă spre corupţie trebuie luat dinaintea ochilor. De notat, suntem îngropaţi în botez. Când facem rânduiala aceasta, mergem la propria noastră înmormântare. Dar mergem la înmormântare în vederea învierii, pentru că suntem înviaţi împreună cu Hristos prin credinţa în ceea ce a făcut Dumnezeu, când L-a înviat dintre cei morţi. În aceste două versete suntem învăţaţi despre sensul real al morţii şi învierii lui Hristos, de asemenea şi al botezului nostru – ceea ce vede Dumnezeu în ele. Şi ni se dă favoarea de a vedea în ele ceea ce face El. Aplicaţia acestora vine mai departe în epistola aceasta.

Aduşi la viaţă împreună cu Hristos, într-o lume nouă (2.13)Cu versetul 13 trecem de la ceea ce s-a împlinit în Hristos la unele lucruri împlinite în noi. În ce priveşte starea noastră spirituală, eram morţi; morţi în păcatele noastre – în ceea ce am făcut; morţi în necircumcizia firii noastre – în ceea ce eram. Dar acum suntem aduşi la viaţă împreună cu Hristos, viaţa noastră cea nouă fiind de acelaşi fel cu a Lui. Învierea ne-a adus într-o lume nouă, iar aducerea la viaţă ne-a înzestrat cu o viaţă nouă. Totuşi nu aceasta ne-a eliberat de vina păcatelor noastre. Suntem totuşi

eliberaţi. Toate greşelile ne-au fost iertate. Dar aceasta ne aduce înapoi la cruce.

Înscrisul cu porunci înlăturat prin moartea lui Hristos (2.14)Crucea a înlăturat păcatele noastre, dar, şi mai mult, a şters întregul sistem de porunci care fusese împotriva noastră. Legea n-a fost nimicită, dimpotrivă, ea a fost recunoscută şi respectată în moartea lui Hristos. Pe de altă parte, noi am murit faţă de lege prin moartea Lui şi acum suntem sub har, cu toate rânduielile vechi ale legii înlăturate – cum avem exemplele din versetul 16. Felul de vorbire din versetul 14 are probabil nevoie de explicare. Cuvântul tradus „a şters" este folosit pentru anularea unui decret de lege. Ideea de „înscris" este pentru o obligaţie la care omul este supus prin semnătura lui. Pavel a folosit cuvântul acesta ca o ilustrare figurativă. Fusesem obligaţi prin semnătura noastră la rânduielile iudaice, dar înscrisul acesta a fost anulat în moartea lui Hristos. În măsura în care ne priveşte el a fost pironit la cruce când El a fost răstignit. Desigur, în cuvintele acestea apostolul are în vedere în mod deosebit pe iudei.

La cruce, triumful divin asupra forţelor spirituale ale răului

Crucea este văzută şi într-o altă lumină în versetul 15, încât aici ea este prezentată sub trei aspecte, pe care le putem rezuma astfel:v.11 crucea în legătură cu noi înşine şi îndeosebi cu firea păcătoasăv.14 crucea în legătură cu rânduielile legiiv.15 crucea în legătură cu forţele spirituale ale răuluiOricare ar fi aceste puteri spirituale, de la Satan în jos, la cruce s-a arătat triumful divin asupra lor. În aparenţă s-ar zice că puterile răului au triumfat. În realitate a fost nenorocirea lor. Aşa fiind lucrurile, vedem în versetul 10 că despre Domnul Isus se vorbeşte ca despre „Capul oricărei stăpâniri şi autorităţi", nu numai datorită lucrării Sale în creaţie, dar şi datorită lucrării împlinită la cruce.Adevărul crucii aşa cum este dezvăluit în versetul 11 se referea îndeosebi la ceea ce fusese prezentat mai înainte, adică la ispita adusă de filozofie. Astăzi avem să vorbim despre ea nu numai ca de filozofie, dar şi de raţionalism – de închinarea înaintea intelectului uman şi a raţionamentelor omeneşti. Îndată aflăm în cruce circumcizia noastră, că s-a făcut o înlăturare totală a raţionalismului, ca şi a oricărei autorităţi care ne stăpânise. Ele nu ne mai influenţează.

Rânduieli – umbre ale lucrurilor viitoare

Crucea, aşa cum este prezentată în versetul 14, este baza înştiinţării dată de versetul 16, după cum este indicat de cuvântul „deci". Erau mulţi iudei entuziaşti care vroiau să-i atragă spre rânduielile pe care le ţineau sau nu le ţineau, dar ei nu aveau să se îndrepte spre ele sau să le dea atenţie. Sunt specificate cinci clase de rânduieli, în legătură cu carnea, băutura, sărbătorile, lunile noi, sabatele. Toate acestea erau umbre ale lucrurilor viitoare, aşa cum ni se spune şi în epistola către Evrei, însă trupul –adică substanţa, conţinutul însuşi este Hristos.Dacă unii ar întreba ce ne mai pot spune aceste idei astăzi, răspunsul ar fi că ele ne sunt necesare. N-aţi întâlnit niciodată adventişti de ziua a şaptea? Dacă nu, să mulţumiţi lui Dumnezeu. Dar dacă aţi întâlnit, să reţineţi felul în care Scriptura prezintă ca greşite gândurile pe care ei caută să le răspândească, îndeosebi insistenţa lor asupra sabatului iudaic. Ei te vor judeca privitor la sabat, dacă stai de vorbă cu ei. cuvântul de aici nu este „zile de sabat", ci „sabate", având în vedere tot felul de sabate, fie zile sau de ani.Sabatul ca o rânduială legală a iudeilor (vezi Exod 31.13; Deut.5.15) este pus la o parte, însă aceasta desigur nu atinge faptul că o zi din şapte a fost pusă deoparte de către Dumnezeu de la începutul creaţiei ca o zi de odihnă. Aceasta este o îndurare din partea lui Dumnezeu şi noi avem să o preţuim.

Ritualism, închinare la îngeri (2.18)În versetul 18 ajungem la aşa numita ispită ritualistă. Vom vedea foarte repede că este o ispită, dacă ne referim din nou la adevărul despre cruce aşa cum a fost prezentat în versetul 15. Singurii îngeri care doresc să aibă închinarea noastră sunt cei răi. Îngerii sfinţi refuză întotdeauna închinarea oamenilor, atribuind lui Dumnezeu orice închinare. Aşa vedem, de exemplu, în Apocalipsa 19.10 şi 22.9. Iar îngerii nesfinţi sunt „dezbrăcaţi"(v.15) şi învinşi la cruce. Cine le va aduce deci închinare? Câtă lumină aduce crucea şi în privinţa aceasta? Câtă eliberare aduce ea!

A se ţine strâns de Cel ce este Capul (2.18,19)Este şi un alt argument foarte puternic. Suntem îndreptăţiţi, ca mădulare ale trupului, ca fiecare dintre noi să ne „ţinem strâns de Capul". În felul acesta menţinem un contact intim cu El. imaginea trupului omenesc este desigur în gândirea pe care o are Duhul, iar capul este considerat ca locul din care pornesc toate faţă de trup. Hrana şi creşterea ajung la noi prin „încheieturi şi legături". Totuşi toate vin de la cap.Este de cea mai mare importanţă să ne ocupăm de privilegiul nostru şi să învăţăm ce înseamnă să ne ţinem de Cel ce este Capul. Odată ce am învăţat lucrul acesta, nu vom mai avea nevoie de vreo altă dovadă împotriva ispitei ritualismului. Dacă ni s-a dat dreptul la acces în prezenţa unei persoane şi am privilegiul de a avea o legătură cu ea, nu mă vei mai vedea prezentându-mi cererile sau aşteptând toate de la valeţi.Poate cineva ar putea gândi că a da o stimă deosebită valetului, servitorului, cel puţin am arăta cât de smeriţi suntem. Dar acesta este felul de purtare care ne este indicat? Nicidecum! Doar ne-am face voia noastră; şi aceasta este propria voinţă, exact opusul smereniei. Aceasta poate fi o ilustrare a celor spuse în versetul 18.Îngerii au fost ascunşi de ochii noştri în mod intenţionat, ca nu cumva să le dăm locul care aparţine lui Dumnezeu. Ei sunt printre cele nevăzute. Cei care s-ar închina lor ar fi oameni care s-ar lăuda cu gândirea lor firească. Începutul versetului 18 ne spune: „Nimeni să nu vă descalifice (sau: să vă facă să pierdeţi premiul), făcându-şi voia lui însuşi în smerenie şi închinare la îngeri". Aceasta face foarte clară întreaga poziţie. Este vorba de propria voinţă, un lucru urâcios înaintea lui Dumnezeu. Şi cei care cad pradă ei pot fi în adevăr credincioşi şi totuşi, abătuţi de la Hristos, îşi pierd premiul.

Identificarea noastră cu Hristos în moartea Lui (2.20-22)Faptul identificării credinciosului cu Hristos în moartea şi învierea Lui a fost adus înaintea noastră în versetele 11 şi 12. Acum vedem că nu este numai o noţiune de doctrină, ceva care ar exista numai în domeniul teoriei. Este un fapt care urmează să exercite o influenţă foarte puternică asupra vieţilor noastre.În versetul 20 avem cuvintele „aţi murit împreună cu Hristos", iar în capitolul 3.1 cuvintele „înviaţi împreună cu Hristos". Atât de completă a fost identificare, încât moartea Lui a fost moartea noastră, învierea Lui a fost învierea noastră. Se poate observa totuşi că în amândouă cazurile este un „dacă". Da, însă nu ca exprimare a îndoielii, ci pentru a da baza unui argument. Dacă este aşa, atunci este faptul acesta - în sensul cuvântului „deoarece". Unele lucruri vin ca o consecinţă asupra noastră deoarece am murit împreună cu Hristos; de asemenea alte lucruri trebuie să ne caracterizeze de când am înviat împreună cu Hristos.Deoarece am murit împreună cu Hristos, adevăratele noastre interese sunt cu totul în afara lumii şi a lucrurilor ei rudimentare, elementare. Deoarece am murit faţă de sistemul lumii, nu ne putem purta ca şi cum am aparţine ei. acesta este argumentul din versetul 20. Lumea, şi îndeosebi lumea religioasă, are rânduielile ei cu privire la folosirea sau nefolosirea lucrurilor materiale care pier. Potrivit acestor rânduieli trebuie să nu punem mâna, să nu gustăm, să nu atingem aceasta sau aceea. Dar dacă înţelegem în adevăr identificare noastră împreună cu Hristos în moartea Lui, ne aflăm pe noi înşine în afara lumii în care stăpânesc astfel de rânduieli, şi aceasta hotărăşte desigur pentru noi orice fel de întrebare. Erau multe rânduieli în legătură cu legea lui Moise, care fuseseră date pentru a ţine în frâu pornirile firii păcătoase. Ele nu au valabilitate cu privire la cei care au murit împreună cu Hristos.Dar punctul principal aici se referă nu atât de mult la rânduielile iudaice, cât mai ales la cele care sunt „ după poruncile şi învăţăturile oamenilor", rânduieli care n-au avut nicidecum îndrumarea divină. Aşa sunt rânduielile pe care ritualismul le impune astăzi adepţilor pe care îi are.

Condamnarea ritualismului (2.22-23)Parte din versetele 22 şi 23 sunt puse în două paranteze, pentru a le da o deosebită claritate. Cuvintele din prima paranteză ne dau exemple din rânduielile pe care apostolul le avea în gând. Cuvintele din a doua paranteză ne spun anumite lucruri care caracterizează aceste rânduieli. Ele au o aparenţă de înţelepciune printr-o „închinare voită” şi smerenie şi neglijare a trupului, în loc de a-i da cinstea careăi este datorată. Iar cuvintele care nu sunt puse în paranteze artă provenienţa lor: „după poruncile şi învăţăturile oamenilor… pentru satisfacerea firii pământeşti”.Cât de categorică este această condamnare a ritualismului! Toate aceste rânduieli complicare ar arăta ca o descriere a onoarei adusă de o mare umilinţă. Ascetismul care este în legătură cu el ar părea un lucru mărunt. Îmbrăcămintea, încinsă cu o frânghie, hrana săracă, posturile şi neglijarea trupului ar părea foarte sfinte şi minunate, dar de fapt totul este după învăţăturile sărace omeneşti şi toate slujesc satisfacţiei firii păcătoase. În adevăratul creştinism firea păcătoasă este nerecunoscută şi refuzată. În ritualism (ceremonii) ea este hrănită şi satisfăcută. De aceea ritualismul este condamnat.

Dezlipirea de lume şi viaţa ascunsă cu Hristos în Dumnezeu (3.1-4)Cealaltă parte a identificării noastre cu Hristos în moartea Lui este identificarea noastră în învierea Lui. Rezultatul uneia este să ne dezlipească de lumea omului, de înţelepciunea omului, de religia omului. Rezultatul celeilalte este să ne pună în legătură cu lumea lui Dumnezeu şi cu tot ce este ea. Cele dintâi 4 versete din capitolul 3 ne dezvăluie binecuvântarea în care suntem introduşi.Sunt lucruri care îşi găsesc centrul în Hristos aşezat în gloria cerească. Sunt lucruri „de sus”, adică lucruri care au un caracter ceresc. La aceste lucruri urmează să fie îndreptate gândurile şi afecţiunile noastre, şi nu la cele de pe pământ. în prezent Hristos nu este aici, El este ascuns în Dumnezeu. Iar El este viaţa noastră, şi toate izvoarele ascunse ale vieţii noastre sunt deci ascunse cu El în Dumnezeu. Se apropie ziua când El Se va arăta, şi atunci noi vom fi arătaţi împreună cu El în glorie. În ziua aceea va fi foarte clar unde se află viaţa noastră reală.

O nouă sferă de viaţă: gândurile la cele de sus, la Hristos (3.1-4)Se pare că lucrurile acestea n-ar fi destul de cale acum. Viaţa noastră acum se află exact acolo unde va fi ea. Adevărul acesta este foarte practic. Cel credincios în mod necesar trăieşte şi se mişcă şi îşi are gândurile la „lucrurile de pe pământ”. Ca o creatură decăzută, înstrăinată de Dumnezeu, el nu ştie nimic altceva. Totuşi este un mare pericol ca noi să fim captivaţi de lucrurile pământeşti. De aceea sunt necesare aceste îndemnuri.Fapt este că noi avem o sferă de viaţă cu totul nouă. Interesele noastre sunt centrate la dreapta lui Dumnezeu, şi nu la casele şi la treburile noastre, oricât de importante ar fi acestea la locul lor, ca unele care ne dau condiţiile în care să facem voia lui Dumnezeu. Ne gândim la lucrurile de sus, nu odihnindu-ne în fotolii, lăsându-ne în imaginaţii de vis şi mistice cu privire la lucrurile care ar fi în ceruri, ci îndreptându-ne gândurile spre Hristos şi căutând în toate înaintarea lucrurilor cerurilor.Fiind înviaţi împreună cu Hristos, suntem deci ridicaţi la nivelul intereselor cereşti şi ni se permite ca pe ele să le căutăm în timp ce suntem încă pe pământ. ce poziţie de extraordinară înălţare! Cât de puţin ne purtăm ca unii care am fost înviaţi împreună cu Hristos într-o altă rânduială de lucruri, care este cerească! Cât de mult ne sunt gândurile prinse de lucrurile pământeşti!

A omorî mădularele care sunt pe pământ

Apostolul recunoştea cât de mari şi multe sunt piedicile şi de aceea ne îndeamnă să omorâm anumite lucruri. „Mădularele voastre care sunt pe pământ”, despre care vorbeşte versetul 5, nu sunt, desigur, mădularele trupului. Termenul este folosit în mod metaforic ca indicând anumite trăsături morale sau mai degrabă imorale ale firii pământeşti care ne caracterizau mai mult sau mai puţin în zilele când nu eram încă întorşi la Dumnezeu. Acum avem interese cereşti şi de aceea aceste trăsături pur pământeşti trebuie omorâte.Daţi morţii este o expresie tare. Tendinţa noastră este să negociem cu aceste lucruri, şi uneori chiar să îngrijim de ele. Siguranţa noastră stă însă într-o purtare neîndurătoare. Cu sabia în mână, cum s-ar spune, avem să le facem faţă fără vreun gând de îndurare. Trebuie să le facem faţă în felul în care Samuel l-a tăiat în bucăţi pe Agag, înaintea Domnului.

Dezbrăcarea de faptele păcătoase (3.8,9)Dar pe lângă acestea sunt alte lucruri menţionate în versetele 8 şi 9. Acum nu mai este „omorâţi” ca în versetul 5, ci este cuvântul „a dezbrăca”. Altădată trăiam înfăşuraţi în astfel de lucruri ca într-o îmbrăcăminte. Când ne priveau oamenii, pe acestea le vedeau. Dar trebuie să nu mai fie văzute. Nu trebuie să se mai vadă îmbrăcămintea urâtă care ne caracteriza altădată. Avem de îmbrăcat alte veşminte pe care le vom vedea în versetul 12.Observăm cât de mult lucrurile acestea menţionate în versetele 8 şi 9 au de a face cu limba, şi prin urmare cu inima noastră care se exprimă prin ea. Păcatele cu gura sunt mult obişnuite chiar şi printre creştini. Toţi cunoaştem felul cuvintelor provocate de supărare, mânie şi răutate. Poate un credincios adevărat să defăimeze, să blasfemieze? Destul de greu, totuşi se poate să aluneci într-o vorbire despre Dumnezeu şi despre lucrurile divine într-un fel uşuratic, fără respectul cuvenit. De asemenea cât de uşor este să rosteşti cuvinte neplăcute, chiar dacă nu ajungi la unele josnice. Dar despre minciună?Încă se mai pot găsi unii ca Anania şi Safira. Şi am putea merge mai departe şi am afirma că fiecare dintre noi care are o conştiinţă sensibilă ştie foarte bine că nu este lucru uşor să rămâi neclintit în adevăr în tot ce rostim.

Dezbrăcarea de omul vechi şi îmbrăcarea cu omul nou, fapt împlinit la întoarcerea la Dumnezeu (3.9,10)Totuşi adevărul acesta este ca o obligaţie a noastră pentru că ne-am dezbrăcat de omul cel vechi şi ne-am îmbrăcat cu cel nou. Aceasta am făcut-o când ne-am întors la Dumnezeu, şi îndemnurile de a dezbrăca şi a îmbrăca din versetele 8 şi 12 se bazează pe acest fapt. Schimbarea care a avut loc atunci ne-a învăţat să judecăm şi să condamnăm şi să refuzăm felul de a fi al omului vechi şi caracterul lui, şi să ne îmbrăcăm cu omul cel nou care este creaţie a lui Dumnezeu şi participă la caracterul Lui. Nu spunem niciodată că am înţeles faptul acesta şi l-am realizat în clipa întoarcerii noastre la Dumnezeu. Dar spunem, în lumina Scripturii, că aceasta a avut loc în acel timp al întoarcerii noastre, şi că este important timpul când l-am înţeles şi l-am realizat.

Hristos, totul în toţi, fără deosebire

În acest om nou deosebirile din lume – fie naţionale, religioase, culturale sau sociale – simplu, nu există. Hristos este totul şi în toţi care s-au îmbrăcat cu acest om nou, pentru că aceasta este o reproducere a Lui Însuşi.Ceea ce este omul cel vechi şi ce este omul cel nou, nu este uşor de înţeles şi încă şi mai puţin de a explica. În amândouă expresiile avem personificat un anumit caracter al omului. Într-unul avem caracterul lui Adam, în celălalt al lui Hristos. Numai că nu este ceva doar ideal, ci o schimbare reală. Felul de a fi al lui Adam a fost judecat şi am terminat cu el, şi ne-am îmbrăcat cu Hristos şi prin urmare cu caracterul vieţii Lui. Ne-am îmbrăcat cu el nu aşa cum îşi pune un om o haină pe el, ci mai degrabă cum se împodobeşte cu o nouă îmbrăcă minte o pasăre care îşi schimbă penele. Caracterul cel nou creşte în mod natural din viaţa cea nouă pe care o avem în Hristos.

De purtat caracterul lui Hristos ca nişte aleşi, sfinţi şi preaiubiţi (3.12-15)În versetele 12-15 aflăm descris caracterul pe care avem să-l îmbrăcăm. Este în totul opusul lucrurilor acelora de care să ne dezbrăcăm potrivit versetelor 8 şi 9. Avem să dezbrăcăm caracteristicile omului vechi pentru că ne-am dezbrăcat de omul cel vechi. Avem să ne îmbrăcăm cu caracteristicile omului cel nou pentru că ne-am îmbrăcat cu

omul cel nou. Ceea ce avem să fim depinde în întregime de ceea ce suntem. Suntem aleşi ai lui Dumnezeu – dacă suntem în adevăr credincioşi – sfinţi şi preaiubiţi ai lui Dumnezeu. Din acestea decurge ceea ce avem să fim. Harul întotdeauna lucrează în felul acesta – întâi ce suntem, apoi ceea ce trebuie să fim.În versetele acestea Hristos ne este prezentat. Avem să purtăm caracterul Lui. Dacă este un standard pentru iertare, avem s-o arătăm altora „aşa cum Hristos v-a iertat pe voi”. Pacea care trebuie să stăpânească în inimile noastre este „pacea lui Hristos”, pentru că aşa citim.În versetul 13 se vorbeşte despre „vreo plângere”. Am auzit noi vreodată de vreun creştin care are o plângere împotriva altuia? De ce este atmosfera deseori plină cu astfel de plângeri? Dificultatea ar fi să găseşti vreo colectivitate creştină fără ele! Vedem ce ni se porunceşte în legătură cu toate acestea – îngăduinţă şi iertare, şi acestea, după modelul lui Hristos Însuşi. De aceea avem nevoie de smerenie în gândirea noastră, de blândeţe şi de îndelungă răbdare, cum arată versetul 12, tot aşa de dragostea care ne este poruncită în versetul 14. Dragostea este legătura desăvârşirii, pentru că ea este însăşi natura lui Dumnezeu.

Pacea lui Hristos care stăpâneşte şi spiritul de mulţumire (3.15)Pacea lui Hristos este aceea despre care El a vorbit în camera de sus, în noaptea dinaintea patimilor Sale. „Vă dau pacea Mea”, a spus El. Este acea odihnă a inimii şi a minţii care rezultă din încredere perfectă în iubirea Tatălui şi din supunerea perfectă înaintea voii Tatălui. În capitolul acesta ni se reaminteşte că suntem chemaţi la pacea aceasta într-un singur trup. Prin urmare, pacea care stăpâneşte în inimile noastre ale tuturor, o atmosferă de pace cuprinde întregul trup. Cuvintele de încheiere ale acestui verset sunt semnificative: „şi fiţi mulţumitori”.Oamenii veacului acestuia sunt în mod special caracterizaţi de nemulţumire, cum citim în 2 Timotei 3.2. Ei nu văd mâna lui Dumnezeu într-un lucru sau în altul, şi dacă lucrurile le merg bine, ei spun: „Aşa mi-a fost norocul”. Este însă un privilegiu pentru noi să vedem mâna lui Dumnezeu în toate lucrurile şi umblând în temere de EL, să recunoaştem căile Sale cu un spirit de mulţumire.

Cuvântul lui Hristos care locuieşte din belşug în inimi (3.16)Pacea lui Hristos este urmată de „Cuvântul lui Hristos” în versetul 16. Cuvântul Lui ne dă orice îndrumare de care avem nevoie şi el trebuie să locuiască în noi, în inimile noastre. în plus, el trebuie să locuiască din belşug în noi. Inimile şi minţile noastre trebuie să fie pline de el, în toată înţelepciunea. Avem nu numai să-l cunoaştem, dar să ştim şi cum să-l aplicăm în toate problemele pe care ni le prezintă viaţa. Şi avem să fim atât de plini cu el încât să se reverse de la noi şi să-l comunicăm unul altuia. În relaţiile de fiecare zi unii cu alţii, să fim în stare să ne învăţăm unii pe alţii care este voia lui Dumnezeu şi de asemenea să ne înştiinţăm unii pe alţii împotriva oricărui lucru care ne-ar abate de la voia Lui.

Starea personală spirituală în cântări (3.16)De asemenea avem să fim caracterizaţi de laudă şi cântare. Însă imnurile şi cântările noastre trebuie să fie spirituale în caracterul lor şi Domnul să fie Obiectul lor înaintea noastră – ele să fie „lui Dumnezeu”. Pe lângă asta, trebuie să fim atenţi la starea noastră spirituală chiar şi în cântările noastre. ele să fie cu mulţumire în inimile noastre. Cântările care vin dintr-un spirit de „serbare” plăcută nouă nu au demnitatea necesară. Când inima ne este plină de sentimentul harului, atunci putem cânta într-un mod plăcut lui Dumnezeu.

Toate în Numele Domnului, cu mulţumiri (3.17)În final, fiecare faptă şi amănunt din vieţile noastre să fie în supunere faţă de Domnul şi deci făcute în Numele Său şi într-un spirit de mulţumire. Acest cuvânt mult cuprinzător termină îndemnurile generale. Versetul care urmează începe să se ocupe cu lucruri într-un fel mai personal.

Coloseni 3:18-22

Comportarea în lumina Scripturii în relaţiile deosebite ale vieţiiEste demn de notat că îndemnurile din epistola aceasta nu se limitează la prezentarea unor principii generale, ci intră în detalii practice şi personale. Poate am di presupus că pentru gândirea spirituală a unor credincioşi ca acei din Efes şi din Colose, n-ar mai fi nimic necesar în afara principiilor, şi ei ar fi fost lăsaţi ca ei singuri să facă aplicaţiile necesare. Totuşi tocmai în aceste două epistole avem detalii depline cu privire la comportarea care se potriveşte în relaţiile diferite ale vieţii. Ni se spune exact cum să ne purtăm în lumina deplină a Noului Testament.Nu putem trece prin lume fără să avem multe şi variate relaţii cu cei din jurul nostru. Multe din încercările şi necazurile noastre vin din legătura pe care o avem cu ei, şi de aceea calea lui Dumnezeu este să ne lasă după întoarcerea noastră la El în aceleaşi relaţii de altădată, învăţându-ne însă cum să le folosim în lumina şi puterea aduse de cunoaşterea lui Hristos. Nu ni s-a lăsat sarcina de a îndrepta lumea. Aceasta va fi făcută practic şi repede de către Domnul când El Se va ocupa de ea în judecată. Noi suntem lăsaţi să dăm mărturie practică despre ceea ce este drept, purtându-ne drept noi înşine.

Relaţia de căsătorie, de familie şi de muncăDeşi sunt multe şi felurite relaţiile din viaţă, gândim că ar putea fi rezumare în trei părţi, aşa cum vedem în versetele acestea (3.18-4.1). Este mai întâi relaţia de căsătorie. În al doilea rând, relaţia de familie care decurge din relaţia căsătoriei. În al treilea rând, ceea ce putem numi relaţia de muncă, aceasta pentru că truda a fost hotărâtă ca parte a rezultatului căderii.Organizarea vieţii în lumea aceasta, potrivit gândului lui Dumnezeu, este bazată pe căsătorie. Dacă citim Matei 19, vom observa cum Domnul prezintă adevărul, întâi despre căsătorie, apoi despre copii şi apoi despre bogăţii. Textul acesta din Coloseni se ocupă de căsătorie, de copii, de muncă, în aceeaşi ordine. Îndrăznim să spunem că niciodată n-a fost mai important pentru credincioşi să ţină seama de aceste relaţii într-un fel creştin, pentru că niciodată aceste instituţii divine n-au fost atacate mai violent ca în timpul nostru. Ele fiind ca nişte fortăreţe a ceea ce este bun, diavolul urmăreşte distrugerea lor; şi este folosită orice fel de armă, de la „modernismul” care ar avea aparenţa de îmbunătăţire sau chiar de ştiinţă, până la „comunismul” care practică „dragostea liberă”, îi face pe copii străzii să formeze cete fără căpătâi şi uneori îi încurajează pe muncitori să distrugă proprietăţile altora sau să ucidă, plângându-se de plata mizerabilă şi de hrană.

Două părţi implicate în relaţiile noastreÎn toate relaţiile noastre sunt implicate două părţi. În căsătorie relaţia este între soţ şi soţie; în familie, între copii şi părinţi; în muncă, între slujitori şi stăpâni. Fiecare dintre aceste relaţii, în măsura în care sunt instituite de Dumnezeu, o parte îşi asumă conducerea şi cealaltă parte este supusă. Mai mult, acesta nu este un lucru care să fie lăsat la tratative şi la aranjamente ca între persoane diferite care intră într-o relaţie. Este o rânduială precizată de Cuvântul lui Dumnezeu.

Îndemnuri ridicate la nivelul cel mai înalt: „în Domnul”În fiecare dintre aceste trei cazuri, cuvântul se adresează întâi celor care sunt în poziţia de supunere. Supunerea se potriveşte soţiei; ascultarea copilului. În cazul robilor trebuie să fie nu numai ascultare, ci si lucrarea din inimă şi cu integritate. Cel mai izbitor lucru în legătură cu îndemnurile acestea în fiecare caz este felul în care să fie făcut fiecare lucru: ca înaintea Domnului. Aceasta ridică întreaga situaţie la nivelul cel mai înalt. Soţia este supusă, însă „în Domnul”. Înseamnă că prima raţiune a supunerii ei este că aşa a rânduit Domnul. Ea se supune soţului ca exprimare a supunerii faţă de Domnul ei. este de aşteptat desigur ca soţul ei să aibă un astfel de caracter încât supunerea faţă de el să nu fie o dificultate, ci o plăcere. Dar chiar şi când ar fi altfel situaţia, ea încă va fi supusă socotind că face aceasta pentru Domnul.Aceleaşi principii se aplică şi copiilor şi slujitorilor (robilor). Ei au să ţină seama de ce este plăcut Domnului. Trebuie să ne amintim că slujitorii despre care este vorba aici erau nişte sclavi. În munca lor aveau foarte puţin profit sau nimic

pentru ei înşişi. Totuşi ei aveau să lucreze întocmai ca şi cum ar fi lucrat pentru Domnul. Şi în adevăr, dacă lucrau pentru El, vor primi în final din mâna Lui o răsplată deplină pentru munca lor, deşi poate niciodată n-au primit cuvântul „mulţumesc” de la stăpânul lor nemilos. „Voi slujiţi Domnului Hristos” (v.24) spune apostolul.Supunerea, trebuie să ne amintim, nu implică în mod necesar inferioritate ci implică recunoaşterea sfântă a ordinei stabilită în mod divin.

Îndemnuri pentru soţi şi părinţiTotodată rânduielile lui Dumnezeu nu sunt îndreptate numai într-o direcţie. Dacă este un cuvânt de învăţătură şi îndrumare către cei care au locul de supunere, tot aşa este un cuvânt şi pentru cei care au rolul de conducere. În fiecare caz Duhul lui Dumnezeu Îşi pune degetul pe locul slab. Soţul este îndemnat să iubească. Dragostea firească se poate întoarce uşor în slăbiciune, dar aceasta nu se poate întâmpla când ea este o reflectare a dragostei divine. Dacă soţul este caracterizat de dragoste, soţia nu are greutate ca să-i fie supusă.Tot aşa părinţii să nu-i întărâte pe copiii lor. Disciplina este necesară şi bună, dar dacă nu este controlată de dragoste poate deveni cu uşurinţă exagerată şi supărătoare, spre descurajarea copilului.

Dreptatea, datoria stăpânilor (4.1)În cel de al treilea caz, al stăpânilor, gândul deosebit este cel al dreptăţii. Fiecare stăpân credincios trebuie să se întrebe mereu cu privire la slujitorii lui: „Ce este drept? Ce este potrivit?” şi de asemenea să-şi aducă aminte că el însuşi este un slujitor al Stăpânului care este în ceruri – un Stăpân care a spus: „Cu ce măsură măsuraţi vi se va măsura”.Aici deci sunt şase învăţături care, dacă sunt ascultate, vor conduce mai departe să realizeze cerul pe pământ. Neînţelegerea în familie şi în relaţiile de muncă va fi un lucru din trecut! Dar punctul principal de aici este că noi, cei credincioşi, trebuie să anticipăm binecuvântarea zilei mileniului şi să urmărim voia lui Dumnezeu în relaţiile pe care le avem, aşteptând ziua când voia Lui se va face pe pământ aşa cum este şi în cer.

Stăruinţa în rugăciune – şi pentru ca Pavel să vestească taina lui Hristos (4.1-4)Versetele 2-6 din capitolul 4 ne duc din nou la îndemnurile generale; întâi în ce priveşte rugăciunea, apoi în ce priveşte relaţiile credincioşilor cu cei neîntorşi la Dumnezeu.Avem să ne rugăm, şi nu numai să stăruim, dar să şi veghem ca să putem observa răspunsul Său la cererile noastre, şi să nu uităm să-I aducem mulţumiri pentru harul primit. De asemenea, rugăciunile noastre să nu fie numai pentru noi sau chiar într-un fel egoist. Pavel îi îndemna pe coloseni să se roage pentru el, ca să poată prezenta „taina lui Hristos” despre care vorbise în această epistolă. Dorea ca ei să fie ca nişte mijlocitori în favoarea lucrării lui Dumnezeu şi în felul acesta să ia parte la lupta care era în legătură cu ea.Astăzi suntem foarte, foarte slabi în ce priveşte rugăciunea. Viaţa de acum este organizată pe principiul grabei, şi rugăciunea este deseori făcută în grabă. Atunci ce putem spune despre „a stărui în rugăciune?” Când dorim cu toată inima un anumit lucru, stăruim. Şi cât de des ne arătăm ca nişte fiinţe cu dorinţe superficiale? Dorinţele noastre merg până la un anumit punct şi atunci ne unim în rugăciune – dar numai atât. Repede uităm acea nevoie şi nu arătăm stăruinţă.

Purtarea faţă de cei de afară, cu har şi adevăr

În versetul 5 cei care nu s-au întors la Dumnezeu sunt numiţi ca fiind „cei de afară”. Unii sunt în colectivitate creştină şi alţii în afara ei; şi este important lucru să fim corecţi în relaţiile noastre cu cei de afară. Suntem într-un loc de mărturie faţă de ei. mai întâi, purtarea noastră faţă de ei trebuie să fie caracterizată de înţelepciune. Aceasta fiind o realitate, putem fi siguri că avem ocazii de a mărturisi prin ceea ce suntem de „a răscumpăra timpul”, folosind orice ocazie, ţinând seama de felul cum se prezintă ei înşişi.Este un lucru, totuşi, de a prinde o ocazie, şi altul de a folosi bine această ocazie. Cuvintele spuse în mod nepotrivit sunt deseori mai mult de regretat decât faptul de a nu spune nimic. Cuvintele noastre trebuie să fie întotdeauna cu har. Niciodată să nu coborâm la observaţii critice, sau pline de amărăciune, sau ironice. Dar şi de altă parte, cuvintele noastre, în timp ce sunt pline de har, să nu aibă ca scop doar să fie pe placul oamenilor. Ele trebuie însoţite de cea ce reprezintă sarea – o calitate a adevărului. Harul şi adevărul se aflau în Domnul nostru şi ele trebuie să se arate şi în cei care sunt ai Săi şi chiar să le caracterizeze cuvintele.Standardul dat aici este foarte înalt. Dacă nu ajungem la el, să nu-l coborâm în gândurile noastre. să-l menţinem în toată înălţimea lui aşa cum este arăta în Hristos şi să stăruim în a ne îndrepta spre el.

Scrisoare către Coloseni trimisă prin Tihic, cea către Filimon prin Onisim

Cu versetul 7 se termină cuprinsul epistolei şi încep salutările. Acestea au multe lucruri folositoare. Tihic, despre care apostolul are cuvinte pline de afecţiune, era în mod evident purtătorul epistolei către Coloseni. Onisim, care era numit „credinciosul şi preaiubitul frate”, era sclavul care fugise de la stăpân, despre care ne vorbeşte epistola către Filimon. Ce altceva decât harul lui Dumnezeu poate transforma un sclav necinstit şi fugar într-un frate credincios şi preaiubit în Hristos? Deci Tihic a dus scrisoarea către Coloseni şi Onisim scrisoarea către Filimon când au plecat împreună spre Colose. Filimon nu este numit în capitolul acesta, aşa cum era şi natural, pentru că era o altă scrisoare pentru el. Arhip (v.7) este amintit în amândouă scrisorile.

Aristarh, Marcu şi Iust, împreună lucrători cu Pavel

În timpul când scria această epistolă, Pavel era împreună cu Aristarh, Marcu şi Iust. El a avut ocazia să scrie despre fiecare dintre ei cuvinte deosebit de frumoase, ca lucrători pentru împărăţie şi mângâiere pentru el însuşi. Este foarte încurajator faptul că îl găsim pe Marcu menţionat în felul acesta, deoarece istorisirea pe care o avem despre el în Fapte nu dădea speranţe. Aceasta arată cum cineva care a avut o deviere la începutul lucrării lui a fost totuşi recuperat complet şi a devenit folositor. În cele din urmă Marcu a fost scriitorul celei de a doua evanghelii care Îl prezintă pe Domnul ca Slujitor perfect. Este o ilustrare a felului în care puterea lui Dumnezeu ne poate face în final plini de tărie chiar în lucrul în care am fost mai slabi.

Lupta în rugăciune a lui Epafra

Era şi Epafra cu Pavel, însă era unul „dintre voi”, adică dintre coloseni deci nu „din circumcizie”. Era departe acum de cei dintre ai lui, totuşi avea un zel mare pentru ei şi lupta cu tot sufletul pentru ei. Această lucrare, numită aici „luptă” era împlinită în rugăciune.Rugăciunea, după cum vedem, este muncă şi poate fi luptă. Epafra se ruga în aşa fel încât era în adevăr o luptă pentru el, şi aceasta „întotdeauna”, încât Pavel dădea mărturie că aceasta îi era practica. Deşi era departe de prietenii săi, Epafra ducea o luptă reală în rugăciune pentru ei, având ca obiectiv ca ei să stea maturi şi pe deplin siguri în voia lui Dumnezeu.Mare lucru este să ai o cunoaştere deplină a voii lui Dumnezeu; aceasta o dorea apostolul pentru coloseni, în capitolul 1.9. Măreţ lucru este să fii cu maturitate şi pe deplin sigur în voia Lui. A sta în ea înseamnă şi a fi supus ei şi caracterizat de ea, potrivit cu ceea ce se spune în capitolul 1.10. Este evident că dorinţele şi rugăciunile lui Epafra pentru sfinţii din Colose şi din împrejurimi erau în totul paralele cu rugăciunile lui Pavel pentru ei.

Epistola din Laodicea (4.15,16)Laodicea era o cetate din apropiere de Colose. Ea este menţionată în capitolul 2.1 şi de trei ori în capitolul acesta. Numele ei are un răsunet trist din cauza celor spuse de Domnul acestei adunări în Apocalipsa 3.14-22. Cu toate rugăciunile şi lupta în folosul lor din partea lui Pavel şi a lui Epafra, cu toate că epistolele apostolului circulau printre ei, ea a decăzut în cele mai joase adâncimi. Epistola „din Laodicea” era fără îndoială una care circula în acel timp de la o adunare la altă adunare.Epistola aceasta către Coloseni şi către Laodiceeni prezintă exact acel adevăr care, dacă ar fi fost luat în seamă de laodiceeni, i-ar fi păstrat pe calea cea bună. Ea face cunoscut gloria lui Hristos, Capul adunării Sale. Ea îi îndeamnă să se ţină „strânşi de Cel care este Capul” (2.19). Ei însă n-au luat seama; şi epistola către ei trimisă din Patmos îi arată ca deplin satisfăcuţi cu ei înşişi, iar Hristos Capul, cu totul dincolo de uşă.Şi noi nu suntem, în ce priveşte firea noastră, mai buni decât ei. De aceea să punem la inimă înştiinţarea pe care o avem în starea în care se găseau ei.

Arhip: a împlini slujba primită de la Domnul (4.17,18)Să primim şi cuvântul de îndemn dat lui Arhip, ca fiind aplicabil şi pentru noi înşine. Ţi-a dat Domnul să faci o lucrare? Atunci ia seama s-o împlineşti, oricât de neînsemnată ar părea să fie. Neîmplinirea slujbei înseamnă lenevie, care îndată deschide uşa către declin şi către dezastru spiritual. Nimic altceva nu ne poate păstra decât harul acesta cu care se termină epistola.

clickbible.org